

Husmandsbrug i Virkeligheden i Øjeblikket er ude for.

Naar jeg nu ser tilbage paa de Aar, der er gaaet — og Forholdet er jo det, at Industrien i vort Erhvervsliv er en homo novus, en Opkomling, medens Landbruget er Aristokratiet, det er det Erhverv, som har Aner —, for at se, hvorledes det har formet sig i de forløbne Generationer, sammenholdt med det Resultat, der nu foreligger i tørre Tal, skal jeg blot nævne, at for 100 Aar siden, i 1834, blev der i Sorø Amts landøkonomiske Forening, en af vore ældste Landboforeninger — jeg tror, det er den fjerde- eller femteældste her i Landet — af Landboforeningens Formand udsat en Præmie for de mælkerigeste Køer. De Bestemmelser herom, der fulgtes med denne Præmie, lød saaledes: „Da det synes at være en af de vigtigste Betingelser for Landmændene at være i Besiddelse af en mælkerig Kvægbesætning og at kende den Fodringsmaade, som mest fremmer Mælkens Afsondring, saa har Selskabets Præsident anset det for gavnligt at henvende Landmændenes Opmærksomhed i Særdeleshed herpaa og har tilbudt en privat Præmie til denne Sags Fremme.“ Altsaa, allerede for 100 Aar siden var man klar paa, hvad Betydning det havde at have saa mælkerige Besætninger som muligt, og man var klar paa, hvad Fodringsmaaden betød, baade til Forøgelse af Mælkeydelsen og økonomisk i Landbrugsbedriften.

Jeg synes virkelig, at man uden Overdrivelse kan sige, at naar man ser tilbage over de forløbne 100 Aar og ser alt, hvad der ved Statens Hjælp og Landbrugets egen Hjælp er gjort paa dette Omraade, og ser, hvor langt vi er i Øjeblikket, er Stillingen simpelt hen beskæmmende.

Ved disse Præmieuddelinger den Gang blev det bestemt, at Præmiemalkningerne skulde finde Sted paa samme Sted, i de samme Byer, hvor Selskabet foranstaltede Præmiepløjning, og det var bestemt, at ved Forevisningen skulde Koens Ejere angive Racen, hvorfra den stammede, baade i Henseende til Moderkoen og til Tyren, og oplyse om, hvilken Fodring den havde faaet, baade med Hensyn til Kvalitet og Kvantitet. Naar man tager i Betragtning, at vi først har faaet tidssvarende Registerbøger og Stambogsføring i de allersidste Aar, og naar vi tænker paa, hvor langt vi i Virkeligheden er tilbage med Hensyn til Spørgsmaalet om Fodringens Kvalitet og Kvantitet, hvor lidt rationel Fodring er gennemført paa mangfoldige Gaarde, ja, saa kan jeg

ikke se rettere end, at det danske Landbrug ikke har grumme stor Adkomst til at sætte sig paa den høje Hest og læse Byerhvervene og Byindustrien Teksten.

Det ærede Medlem Hr. Stauning, den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Pürschel, var fuldkommen enige om den Betragtning — og det er vel ogsaa den højtærede Begerings —, at en forøget og en forbedret Produktion er den eneste varige og sikre Vej ud af den nuværende Krise; det vil i faa Ord sige for Danmarks Vedkommende, i By som paa Land, Kvalitetsproduktion, Specialisering, høj Teknik og endelig, hvad jeg allerede har omtalt, de bedst mulige Transportforhold. Og saa til syvende og sidst — og det vil jeg gerne gøre et Par afsluttende Bemærkninger om — Markeder; det er den merkantile Side af Sagen. Med Hensyn til høj Teknik, som fra alle Sider erkendes at være nødvendig, vil jeg blot gøre den *en passant*-Bemærkning — det staar i Forbindelse med, hvad jeg sagde om Skatterne —, at det selvfølgelig er umuligt at gennemføre en forbedret og en første Klasses Teknik i en Industri som Landbruget, hvis man ikke har Kapital dertil.

Med Hensyn til Markeder kan jeg ikke se rettere end, at saadan som Forholdene ligger baade for vort Landbrug og for Byindustrien, maa det med god Villie fra alle Parter være muligt at samle Landbrugsindustriens og Byindustriens Interesser i en toldpolitisk Generalnævner. Det har jo hidtil, som det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde opmærksom paa i sin Ordførelse, været god accepteret politisk Coutume her i vort Land, at Danmark ikke skulde have nogen Udenrigspolitik, til Gengæld blev man saa enig om, at det da i det mindste skulde have en Erhvervspolitik, en udenrigs Erhvervspolitik, og det var ud fra det Synspunkt og paa det Grundlag, at man i 1921 gik til den enorme Udvidelse og Omændring af vort udenrigsministerielle Maskineri. Men det forekommer mig, at naar al Erhvervspolitik udadtil gaar ud paa dette ene: sagtmodigt og taalmodigt at indkassere de erhvervspolitiske og toldpolitiske Lussinger, som Udlandet finder for godt at tildele os, saa behøvede man ikke saa stort et Apparat, saa behøvede man heller ikke den i flere Aar siddende Traktatkommission. For det er jo dog aldeles klart, at hvis Handelstraktater skal betyde noget, saa maa de bygge paa Gensidighedsprincippet. Hvis vi tænkte os, at Danmark var et Frihandelsland, hvad det jo slet ikke